

ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ମୁଣ୍ଡପିଛା ଖର୍ଚ୍ଚ ୨୯୪୦ ଟଙ୍କା

ଚଙ୍କା । ଅଥାର ସେମାନେ ଦିନକୁ ୧୮ ଚଙ୍କା ଗାଣ ପଲଞ୍ଚାରେ ନିଜର ଗୁଳଗାଣ ମେଷାଉଛନ୍ତି । ସଦାଗାନ୍ତର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ମାସିକ ହାରାହାରି ଖର୍ଜ ୫୧୮୩ ଚଙ୍କା ରହିଛି । ସେମାନେ ଦେନିକ ୧୭୭ ଚଙ୍କା ୧୦ ପଲଞ୍ଚା ଖର୍ଜ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ଖର୍ଜରେ ଓଡ଼ିଶା ବନ୍ଦୁ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଜାତୀୟ ହାରାହାରୁ ପଲଞ୍ଚରେ ରହିଛି । ଜାତୀୟ ପ୍ରରେ ଗ୍ରାମାଳ୍କର ମାସିକ ହାରାହାରି ଖର୍ଜ ୩୭୩୩ ଚଙ୍କା

ଚଙ୍ଗା । ଅଥାର ସେମାନେ ଦିନକୁ ୧୮ ଚଙ୍ଗା ଗାନ୍ଧୀ ପଲଜୀରେ ନିଜର ଗୁରୁତବରୀ ମେଷାଉଛନ୍ତି । ସହରାଞ୍ଚଳ ଅଧିକାସାଧୀ ମାସିକ ହାରାହାରି ଖର୍ଜ ୪୧୮୭ ଚଙ୍ଗା ରହିଛି । ସେମାନେ ଦେବିକ ହିଂସା ୧୭୯ ଚଙ୍ଗା ୧୦ ପଲଜୀ ଖର୍ଜ କରୁଛନ୍ତି । ବେବେ ଏହି ଖର୍ଜରେ ଡିଶା ବହୁ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଜାତୀୟ ହରାତାରୁ ପଲଜୀରେ ରହିଛି । ଜାତୀୟ ସ୍ଵରରେ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳର ମାସିକ ହାରାହାରି ଖର୍ଜ ୩୦୩୩ ଚଙ୍ଗା ଥିବା ବେଳେ ସହରାଞ୍ଚଳରେ ତାହା ୨୪୪୯ ଚଙ୍ଗା ରହିଛି । ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଆଧିକାସାଧୀ ସର୍ବେକ୍ଷଣ ରିପୋର୍ଟ ୨୦୧୧-୧୨ ରେ ଡିଶାର ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ମାସିକ ହାରାହାରି ମୁଣ୍ଡପିଛା ଖର୍ଜ ୧୦୦୩ ଚଙ୍ଗା ଏବଂ ସହରାଞ୍ଚଳରେ ୧୯୧୯ ଚଙ୍ଗା ଥିଲା । ୧୦ ବର୍ଷ ଭିତରେ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ କୋକମାନଙ୍କ ହାରାହାରି ବ୍ୟଯରେ ୧୯୪୭ ଚଙ୍ଗାର ବ୍ୟକ୍ତି ଘର୍ତ୍ତୁମା ବେଳେ ସହରାଞ୍ଚଳରେ ଗାୟ ୨୪ ଚଙ୍ଗା ବଢ଼ିଛି । କେନ୍ତ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପରିଵ୍ୟାଖ୍ୟାନ ଓ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ରୂପୀଧାରନ ମନ୍ତ୍ରାଳୟର ପଶ୍ଚର ଜିଲ୍ଲା କରାଯାଇଥିବା ପରିବିଳିତ ଖର୍ଜ ସର୍ବେକ୍ଷଣ ୨୦୧୨-୧୩ ରିପୋର୍ଟ ଅନୁଯାୟୀ କେବଳ ଡିଶା, ଛତିଶରତ୍ତ ଓ ଧାର୍ତ୍ତକ୍ଷେତ୍ର ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ମାସିକ ମୁଣ୍ଡପିଛା ବ୍ୟଯ ୩୦୦୦ ଚଙ୍ଗାରୁ କମ୍ ରହିଛି । ସହରାଞ୍ଚଳ ବ୍ୟଯରେ ଉତ୍ତରପ୍ରଦେଶ, ବିହାର, ପଞ୍ଜିଆବଜ୍ା, ଡିଶା, ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ, ମଣ୍ଡପିର ଓ ଝାରଖଣ୍ଡରେ ମାସିକ ମୁଣ୍ଡପିଛା ବ୍ୟଯ ୨୦୦୦ ଚଙ୍ଗାରୁ କମ୍ ରହିଛି । ଏହି ସମ୍ପଦ ରାଜ୍ୟଗ୍ରୁଣ୍ଠିକର ପ୍ରଦର୍ଶନ କାତ୍ଯା ହରାତାରୁ ଖରାପ ରହିଛି । ରିପୋର୍ଟକୁ ନିରେଖି ଦେଖୁବା ପରେ ଜଣାପଡ଼ିଛି ଯେ ମଣ୍ଡପିରର ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ମାସିକ ମୁଣ୍ଡପିଛା ବ୍ୟଯ ସର୍ବାଧିକ ୨୭୩୧୯ ଚଙ୍ଗା ରହିଛି । ଏହା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଆଶ୍ରାମିନ ଓ ନିକେବର, କଣ୍ଠିଶର୍ତ୍ତ, ସିକିମ ଓ ଗୋଆରେ ତାହା ୨୦୦୦ ଚଙ୍ଗାରୁ ଅଧିକ ରହିଛି । ସହରାଞ୍ଚଳରେ ମାସିକ ମୁଣ୍ଡପିଛା ହାରାହାରି ବ୍ୟଯ କ୍ଷେତ୍ରରେ ୧୨,୫୩୪ ଚଙ୍ଗା ସହ କଣ୍ଠିଶର୍ତ୍ତ ଶାର୍କରେ ଥିବା ବେଳେ ସିକିମ୍ପେ ତାହା ୧୨,୧୦୪ ଚଙ୍ଗା ରହିଛି । ଏହି ସର୍ବେକ୍ଷଣ ଲାଗି ଡିଶାର ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରୁ ୨୭୩୧୯ ଓ ସହରାଞ୍ଚଳରୁ ୨୪୮୩ ପଲଜୀରକୁ ନମ୍ବର ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା ବେଳି ରିପୋର୍ଟରୁ ଜଣାପଡ଼ିଛି । ରିପୋର୍ଟ ସର୍କାରେ ଅର୍ଥନ୍ତିକ୍ଷେ ପ୍ରତାପ ମିଶ୍ର କହିଛନ୍ତି ଯେ ୨୦୧୧-୧୨ ସର୍ବେକ୍ଷଣ ତୁଳନାରେ ରାଜ୍ୟର ପ୍ରତିରେ ଉନ୍ନତି ହୋଇଛି । ପୂର୍ବରୁ ଏହା ସବା ତଳେ ଥିଲା । ଏବେ ତଳ ଆହୁ ଦୃତ୍ୟା ମୁଣ୍ଡକୁ ରମାତ ହୋଇଛି । ଯଦି ମୁଣ୍ଡପିଛା ହାର ବିକାରି ମିଆନିବ ତେବେ ରାଜ୍ୟର ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ମୁଣ୍ଡପିଛା ମାସିକ ହାରାହାରି ଖର୍ଜ ୧୦୦୦ ଚଙ୍ଗା ପାଖାପାଖ ବଢ଼ିଛି ବେଳି କୁହାଯାଇପରିବ । ଏହି ରିପୋର୍ଟରୁ ଜଣାପଡ଼ି ଯେ ଲୋକମାନେ ଖାର୍ଯ୍ୟ ଉପରେ କମ୍ ଖର୍ଜ କରୁଛନ୍ତି ।

ବ୍ୟାକୁ ଅତେଜା ଏହି ପ୍ରକାଶ କଥା ଏହିରେ ଦେଖିଲା

ପ୍ରାଚୀ ଓ ମନ୍ଦିର
ଓଟ୍ଟିଲାଇସ୍ କମଲା

ଭ୍ୟେତା, ଲୋକ ଦୀତା, ଦୀତ
କ୍ଷୀରବ୍ଧୀ ତନୟା ରମା ।’

ଦ୍ୱାପର ସୁଗରେ ପ୍ରଭୁ
କି ମନ୍ତ୍ର ଧରିଲେ
ଦ୍ୱାପରର ଲୀଳାମାନ

ଭକ୍ତ ଦେଖୁଲେ (୧୪୮)

ଭିନ୍ନ ରୂପ ନେଲା (୧୪୯)

ପ୍ରକୃତ ତତ୍ତ୍ଵ (୧୯୦)
ଭାଗବତ ପଢି ଥୋକେ
ଭଗବାନ ହେଲେ
ରାମାଯଣ ପଢି ଥୋକେ
ରାମ ରାମ ହେଲେ (୧୯୧)

ବେଦକୁ ପଢ଼ିଶ ଥୋକେ
ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଲେ
ଗୀତାକୁ ପଢ଼ିଶ ଥୋକେ
ତ୍ୟାଗ ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ
(୧୪୭)

କୋରାନ୍ତକୁ ପଡ଼ ଥୋକେ
ନିର୍ବିକାର ହେଲେ
ବାଇବେଳ ପଡ଼ି ଥୋକେ
ସେବା କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ
(୧୪୩)

ଆସୁଛି ଯାଉଛି ଜୀବ
ତେଣୁ ନ ବୁଝିଲେ
ଭଜନକୁ ଛାଡ଼ି ଜୀବ
ଭାବ ନ ବୁଝିଲେ (୧୪୪)

ବାଉଳା ହୋଇଲେ
ଉକ୍ତ ଉଗାବାନ ତତ୍ତ୍ଵ
କେହି ନପାଇଲେ (୧୫୪)

ପାଞ୍ଚଟା ପୁଣ୍ଡ
ଏକ ଜଗନ୍ନାଥ ନାମ
ପାପୀଙ୍କୁ ତାରୁଛି (୧୫୭)

ଓ. প্রফুল্ল চন্দ্ৰ প্ৰাদাৰ
মো : ৯৮৩৭১০৯৪৪৯
Email ID: prafulla1941@gmail.com

ଯୋଗମାୟା ଯାଙ୍କସେନୀ

ତେ ଓ ଦ୍ୱାରା ଯାଣିକୁ ଭାବମଙ୍କୁ ଦେଖୁ ଜାତି ମଧ୍ୟ ଉପରେ ଆବାର ଭାବର ପଚାର ଥିଲେ । ସମସ୍ତ ଘଟଣା ତାପୁ ହଳକଠାରୁ ଶୁଣି ତାଙ୍କ ଜାଧରରେ ହସ ଫୁଟି ଉଠିଲା । ରଦିନର ମଧ୍ୟରେ ବେଳେ ଯମୁନା ଲୟୁ ଏକ ନିର୍ଭଣ୍ଡ ପିଲାନ ଗଛ ପରେ ଥାଇ ଦଳେ ଘଟିଯାଉଥିବା ଶବ୍ଦା ସମ୍ମୂହର ବିସ୍ତୃତ ବିବରଣୀ ଶବ୍ଦି ଦେବା ନିମନ୍ତେ ଭାବମଙ୍କୁ ଆଦେଶ ବେଳେ । “ଯଥା ଆଜ୍ଞା” କହି ଭାମ ଓ ତା କୁଟୀ ସେଠାରୁ ଫେରିଆସିଲେ । ରଦିନର ମଧ୍ୟରାତ୍ରି ୧ରେ ଭାମ ମୂଳା କୁଳର ନିର୍ଭଣ୍ଡ ବୃକ୍ଷ ଉପରେ କଣ୍ଠଶୂର ସିଂହିତ ତଳକୁ ଚାହିଁ ବସି ହିଲେ । ମଧ୍ୟରାତ୍ରାରେ ସେ ଦେଖୁଲେ ଯ ଦ୍ୱୋପଦୀ ସଂହାରରୂ ପିଣ୍ଡା ହାକାଳୀ ରୂପରେ ଚଉଷଠୀ ପରିମିଳିନା ପରିବୃତ୍ତା ହୋଇ ସେହି କ୍ଷମାଲକୁ ମାତ୍ର ଆସୁଛନ୍ତି । କ୍ଷମକେନିନୀ ଦ୍ୱୋପଦୀ ହସ୍ତରେ ରଥିଥିଲେ ଖ୍ୟାତ ଓ ଖ୍ୟାପର । ଆଉ ଦେହଲା ତାଙ୍କର ସମ୍ପର୍କ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ । ସଜରେ ଅସୁଥିବା ଚଉଷଠୀ ଯୋଗିନୀଙ୍କ ଲିକିଲା ନାଦ ଓ ଗର୍ଜନରେ ମୁଖରିତ ହଉଥିଲା ସମ୍ପର୍କ ଉଚ୍ଛବି । ସେହି କ୍ଷମାଲରେ ଦ୍ୱୋପଦୀଙ୍କୁ ଘେରି ମଷ୍ଟେ ବସି ରହିଲେ । ତାଙ୍କ ଦେଶରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୋଗିନା ନିଜ ଜଗ ବଳଯ ଉତ୍ତର ଦେଶରେ ସେହିଦିନ ହାତୁଥିବା ଅସଂଗତ ଆଉ ଜାବ ଜନ୍ମ ମୁଢୁୟର ହିସାବ ଜଣନ ପରେ ଜଣେ ହିଁ ଗାଲିଥିଲେ । ଆଉ ସବୁ ଶୁଣୁଥିଲେ ଦ୍ୱୋପଦୀ । କଥା ମଧ୍ୟରେ ହଠାତ୍ ଠୋର ହୋଇ ଉଠିଲେ ଦ୍ୱୋପଦୀ । ଆଉ ପଚାରିଲେ “ଆରେ ! ସେ ଭାମ ଲା କୁଆଡ଼େ ? ଆଜି ହିଁ ତାହାର ତାଲା ମୃଦୁୟର ଦିନ ।” ଏତିକି ଶୁଣି ଛାଇ ଉପରେ ବସିଥିବା ଭାବାନେ, ତକଷାତ୍ ତଳକୁ ଲଙ୍ଘ ପ୍ରଦାନ କରି ଯାଏ ବେଗରେ ଶ୍ରାକୁଷଙ୍କ ପାଖରେ ହାତୁ ମଧ୍ୟରେ ମରିଯମି ଶିଶୁ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ଦଇ ଗୋଟିଏ ଲୁଗାରେ ଘୋଟାଇ ଥିଲେ ।

ଶ୍ରୀରଙ୍କ ଦୃତ ଓ ଶୁଭ ସମ୍ବାଦ :- ବିକ୍ରି ସମ୍ବାଦରେ ସେ ଅଞ୍ଚଳରେ ମେଷ ଲାକମାନେ ସାରାତି ନିଜ ମେଷ ଲକୁ ଜଗି ରହିଥାନ୍ତି । ଖୋଲା ଆକାଶ ଲୋ, ଆଶ୍ୟର୍ୟ କଥା, ହଠାତ୍ ଜଣେ ର୍ଦ୍ଦୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଠିଆ ହାତ ସମ୍ପର୍କବରେ ଘୋଷଣା କଲେ । ଯାହାର କରିବାକୁ ପୂର୍ବରୁ ଜଣରଙ୍କ ହିସାବ ମେଷ ପାଳକମାନଙ୍କ ରିପଟେ ଘେରିଗଲା । ନିଶ୍ଚିତ ବରରେ ଏହା ଏକ ଭାବରେ ଘଟଣା ବଂ ମେଷ ପାଳକମାନେ ଭୟଭାବ ହାତୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସ୍ଵର୍ଗ ଦୂର ସମାନଙ୍କୁ ଆଶ୍ୟାନା ଏବଂ ଭରାବା ଦଇ କହିଲେ, ଭୟ କର ନାହିଁ,

ପ୍ରଭୁଯାମୀଶୁଣ୍ଠି ଜମ୍ବୁ

ଭର୍ତ୍ତା ଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରସବ ସମୟ ତିନିକଟା ହୋଇଥାଏ କି କ୍ଷୁଭି ସମାନେ ରହିବା ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ଘର ଆବାସ ମୁନ୍ଦର ବ୍ୟବସ୍ଥା ନଥିଲା । କରନ୍ତରେ ଏକ ଗୁହାଳ କୁଣ୍ଡରେ ସମାନେ ଆଶ୍ୟନ ନେଲେ ଏବଂ ତାପୀ ଯାପନ କଲେ । ସେହି ଗୁହାଳ ଶୁଣ୍ଠରେ ମରିଯମି ଶିଶୁ ପୁତ୍ରଙ୍କ ପାଖରେ ହାତୁ ମଧ୍ୟରେ ମରିଯମି ପାଖରେ ବରକରିବା ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୋଗିନା ନିଜ ଜଗର ପାଇଁ ଘେରିଗଲା । ନିଶ୍ଚିତ ବରରେ ଏହା ଏକ ଭାବରେ ଘଟଣା ବଂ ମେଷ ପାଳକମାନେ ଭୟଭାବ ହାତୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସ୍ଵର୍ଗ ଦୂର ସମାନଙ୍କୁ ଆଶ୍ୟାନା ଏବଂ ଭରାବା ଦଇ କହିଲେ, ଭୟ କର ନାହିଁ,

ଶ୍ରୀଶୁମାରୀ-ଯାମୀଶୁଣ୍ଠି

ଶ୍ରୀ ଜଗତକୁ ଏତେ ପ୍ରେମ କଲେ ଯେ, ଏଥାପଣା ଅଦିତ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟକୁ ଦାନ କଲେ, ପରିପର୍ଯ୍ୟ ଯେକେହି ତାହାଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ଵାସ ରେ, ସେ ବିନିଷ୍ଠ ନ ହୋଇ ଅନନ୍ତ ବାନ ପ୍ରାୟ ହେବ । ଯେଷୁ ଜଗତର ତାର କରିବାକୁ ଜଣନ ଆପଣା ପ୍ରତ୍ୟକୁ ପ୍ରତିକାରି ନ କରି, ଜଗତ ସେପରି ତାହାଙ୍କ ପରିତ୍ରାଣ ପ୍ରାୟ ହୁଏ । ପୁଣି ଶବ୍ଦା ନାମ ଶବ୍ଦି ମୂଳ ଶବ୍ଦ ହୁଏ ଭାବରୁ ଅଥିକ ଯାବାର ଅର୍ଥ ‘ଦ୍ୱାପଭୂତାରକାରୀ’ ବା ‘ପ୍ରତ୍ୟକୁ ମୁକ୍ତିଦାତା’ । ଯାଶୁ ଅଷ୍ଟଙ୍କ ଜନ୍ମ ଅତି ଆଶ୍ୟର୍ୟ ଅଣେ, କାରଣ ଶେ ଅନୁଭା କନ୍ୟା ବା କୁମାର ମରିଯମି ବିତ୍ତ ଆୟାଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ରହିବତା ହୋଇ ଜନ୍ମ କରିବା ହେଲେ । ମରିଯମି ସହିତ ବାହ୍ୟ ନିର୍ବିନ୍ଦ୍ରିୟ ହୋଇଥିବା ପୁରୁଷ ପାଶେ ଜଣେ ଧର୍ମକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ମିଯମଙ୍କ ଗର୍ଭବତୀ ହେବା ଖବର ଜାଣି,

ମୋର
ବୁଦ୍ଧିର
ଗରର
ସେ
ପୂର୍ବି
ଜଣେ
ହଲେ
ର ସୀ
ସେହି
। ପାଞ୍ଚ
ୟାଧନ
ଲିଙ୍ଗଳ
ହାତେଁ
। ସେହି
ନିକୁ
ବର୍ଷନା
। ଏହା
ଯେ
ନାହିଁ
ପଦବୀ
ଏହା
ଥରେ
ହେଁ
ଏହି ଯେ
ଦୀଙ୍କ
ଥିଲେ
ସେ
ଶୁଲ୍ଲା,
ତାକୁ
ଲୁଲେ
ଯେ
ଶକ୍ତିର
ପ୍ରାୟରେ
ଅଛି
କର୍ତ୍ତା,
ପ୍ରତିଶତ
ନୃତ୍ୟନ
କହି
ଥିଲେ,
ପରିଚିନ୍ତା
ଏହା
କବଳ
ଯମାର
ଯାଇ
ଆନ୍ତି
ଅଛି
ପୁତ୍ର
, ଯମ
ଶିବ
ବତାର
ସେହି
(୧)
(୩)
(୪)
ହୃପତି

୩ (୮) ଦୂରଗାସା । ଏହି ଭଲି ଶିବକର
ଅନ୍ୟ ଅବତାର ସବୁର ବର୍ଣ୍ଣନା ବି
ରହିଛି । ହନୁମାନ, ବୁଦ୍ଧବାତାର,
ସତିନଥ, କୃଷ୍ଣ ଦର୍ଶନ, ଅବଧୂତ,
ସୁରେଶ୍ଵର, କିରାଟ, ସୁନନ୍ଦ ନନ୍ଦ,
ବ୍ରହ୍ମବାରା ଜତ୍ୟାଦି । ଶିବ ପୁରାଣରେ
ଏହି ସବୁ ଅବତାରମାନଙ୍କର ଆବିର୍ବାବ
ସମ୍ପକ୍ତର ବିଷ୍ଟୁ ତ ବିବରଣୀମାନ
ଦେଖୁବାକୁ ମିଳେ । ଗୁରୁ ଦ୍ରୋଣ
ଭଗବାନ ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ପୁତ୍ର ଭାବେ
ପାଇବା ନିମିତ୍ତେ ତପସ୍ୟା କରିଥିଲେ
ଓ ଶଙ୍କରଙ୍କ ବରଦାନ ହେତୁ ପୁତ୍ର
ରୂପେ ଅବତାରୀ ହୋଇଥିଲେ ସେ
ଅଶ୍ଵମାମ ନାମରେ । ଆଜି ବି
ଅଶ୍ଵମାମ ଅମର ବୋଲି ପ୍ରବାଦ ଥିଛି ।
ଅଶ୍ଵମାମାର ଅର୍ଥ କେବଳ ଦୁଃଖ, କଷ୍ଟ
ଓ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଭାବେ ବିବେଚିତ ହେବା
ପାଇଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଭିଶାପ ଦେଖିଥିଲେ ।
ଏହି ରହଣୀୟ ଯୋଗିନୀ
କେଉଁମାନେ ? ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ କ'ଣ ?
ସେମାନେ କେଉଁଠାରେ ଘୂରି
ବୁଲୁଥାକି ? ଏହି ପରି ବହୁତ ପ୍ରଶ୍ନ
ମନକୁ ଆସିଥାଏ । ପ୍ରାଚୀନ କାଳରେ
ପ୍ରଫେକ ଦିନକୁ ଗୁରୁ ଶତାବ୍ଦୀରେ ବିଭିନ୍ନ
କରାଯାଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରତି ଭାଗକୁ
ଗୋଟିଏ ଲେଖା ଦଣ୍ଡ କହି ଥାଏ ।
ଏହି ପରି ଦିନଟି ଗୁରୁ ଶତାବ୍ଦୀରେ ବିଭିନ୍ନ
ହୋଇଥିଲାବେଳେ ତାହା ସହ
ସୂର୍ଯ୍ୟଦୟ, ସୂର୍ଯ୍ୟାଷ୍ଟ, ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଓ
ମଧ୍ୟରାତ୍ରୀ ଏହି ଭଲି ୪ ଟି ଯୁଗୀ
ସମୟକୁ ମିଶାଇ ୨୪ ଭାଗ
ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭାଗରେ
ରହିଥାନ୍ତି ଜଣେ ଯୋଗିନୀ । ପୃଥିବୀର
ମହାକର୍ଷଣ ଶଙ୍କି ବଲରେ ସେମାନେ
ତା' କଷର ଚାରିପଟେ ଦୁଲିଆନ୍ତି ।
ପ୍ରଫେକ ଯୋଗିନୀ ସେମାନଙ୍କ ବଳୟ
ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସମୟରେ ସମୟ
ପ୍ରକାର ବିନାଶ ଘଟାଇଦିଅନ୍ତି ।
ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନର
ପଞ୍ଜି କାରେ ଯୋଗିନୀର ସ୍ଥାନ
କେଉଁଠାରେ ଅଛି ତାହା ମଧ୍ୟ ଲିପିବଜ୍ଞ
କରାଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଏହି ସମୟ
ଯୋଗିନୀଙ୍କ ପରିଚାଳନା ଦାୟିତ୍ୱରେ
ରହିଥାନ୍ତି ଯୋଗମାୟା ବା ମହାକଳୀ ।
ତାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ସମଗ୍ର ଜଡ଼ ଓ

ପୁରୁ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ମୃଦୁୟ ହୁଏ ତଥା ହିଁ ଥାଏ ସ୍ଵାଭାବିକ । ଅନ୍ୟ ସବୁକୁ କେବଳ ଅକାଳ ମୃଦୁୟ ବୋଲି ଲୁହାୟାଏ । ଏପରି ବିଚାର ଯୋଗିନୀ ତତ୍ତ୍ଵରେ ରହିଛି । ତେଣୁ ତାକୁ ଆଧାର କରି ଜନ୍ମ, ମୃଦୁୟ, ଶୁଦ୍ଧ ଓ ଅଶୁଦ୍ଧର ହିସାବ ପଞ୍ଜିକାରମାନେ କରିଥାଏ । ପୁଣି ଯାଞ୍ଜସେନୀଙ୍କ ଆହୁର ଏକ ଚମକ୍ଷାରି ତା ମହାଭାରତରେ ଦେଖୁବାକୁ ନିଲେ । ଥରେ ରକ୍ଷି ଦୂର୍ବାସା ବନବାସୀ ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କୁ ଅସୁବିଧାରେ ପକାଇବା ନିମନ୍ତେ ସେମାନେ ରହୁଥିବା ଅଭିନାଶରେ ପହଞ୍ଚାନ୍ତିରେ ପ୍ରେସର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବାକୁ ବଣ୍ୟ କୁଟୀରରେ ଏକାକିନୀ ଥିବା ଯାଞ୍ଜସେନୀଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ନଦୀରେ ସ୍ନାନ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଶିଷ୍ୟ ଗହଣରେ ଚାଲି ଯାଇଥୁଲେ । କୁଟୀରରେ ସେତେବେଳେ କୌଣସି ରକ୍ଷା ଖାଦ୍ୟ ନଥିଲା । ରୋଷଶାଳାର ହାତି ଥିଲା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖାଲି । ମାତ୍ର ସେହି ହାତିରେ ଲାଗି ରହିଥିଲା କେତୋଟି ଅନ୍ତ । ନିରାଶ ଜର୍ଜିରିତା ହୋପଦା ଦୂର୍ବାସଙ୍କ କ୍ରୋଧରୁ ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଆକୁଳ ନିବେଦନ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇ ସେହି ଘୋର ଅରଣ୍ୟରେ ଆବି ଭୂତ ହୋଇଥିଲେ ପ୍ରତି । ହାତିରେ ବଳକା ଥିବା ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଅନ୍ତକୁ ନିଜେ ଉଦ୍‌ବରସ କରି ସୋଠାରୁ ସେ ଅନ୍ତଶ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ପରିଶରେ ଦେଖାଗଲା ଯେ ଦୂର୍ବାସା ଓ ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟଗଣଙ୍କର ପେଟ ପୂରି ଯାଇଥିଲା ଓ ସେମାନେ ଆଉ ହୋପଦାଙ୍କ ଆଶ୍ରମକୁ ଲଜ୍ଜାରେ ନାଥି ନଦୀକୁଳରୁ ନିଜ ଗନ୍ଧବ୍ୟ ଥରେ ଫେରିଯାଇଥିଲେ । ଉଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଓ ଯାଞ୍ଜସେନୀଙ୍କ ସମର୍କର ଚମକ୍ଷାରି ତାକୁ ଏଠାରେ କେବଳ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି । କ୍ଷଣକୋପି ଦୂର୍ବାସା ଥିଲେ ଶିବଙ୍କ ଅବତାର । ସେପରି କ୍ଷଣକୋପାମାନଙ୍କ ଅନ୍ଧକାର ବିନାଶ ପାଇଁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଜନମସାମାଜ ପ୍ରତି ଏକ ଚେତାବନୀ ବେଳି କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତ ହେବନାହିଁ । ପୁଣି ଆସି ବା ଯାଞ୍ଜସେନୀଙ୍କ ରୁସଭାରେ ଘଟି ଯାଇଥୁବା ବିପର୍ଯ୍ୟନ୍ତୁ । ତାଙ୍କର ବିପୁଳ ସୁଦୀର୍ଘ କେଶ ଗୁରୁତ୍ବ ଧରି ଦୁଃଖାସନ ତାଙ୍କୁ କୁରୁସଭାକୁ ଶାନ୍ତି ନେଇ ଅସିଥିଲା । ଆଉ ସେହି ସଭାରେ ତାଙ୍କୁ ଅପମାନିତ ଓ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘ କରିବା ନିମନ୍ତେ ସାପାତାତ କାର୍ଯ୍ୟ ସବୁ କରାଗଲା । ଯାହାକି ଥିଲା

ଯାହାକୁ କରନ୍ତି ଆଜି, ମୁଁ ଓ ହୋଇ
ଦେବା ପାଇଁ ପାଠୀଥିଲେ ।”
ଏହାହିଁ ମୋରା ଶ୍ରୀଷ୍ଟମାରର ସୁସମ୍ମାଦ
ମନୁଷ୍ୟ ଜାତି ପାଇଁ ।

ଶ୍ରୀଷ୍ଟ ମାରର ଆହାନ : ପ୍ରଭୁୟାଶୁ
ଶ୍ରୀଷ୍ଟ କହିଲେ, “ହେ ପରିଶ୍ରାନ୍ତ ଓ
ଉଦ୍ଧାରସ୍ତ ଲୋକ ସମସ୍ତ, ମୋ
ନିକଟକୁ ଆସ, ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ
ବିଶ୍ରାମ ଦେବି । ପୁଣି ପ୍ରଭୁ ଯାଶୁ
ଆହାନ ଦେଇ କହୁଛନ୍ତି, “ମୁଁ
ଦ୍ଵାରରେ ଆୟାତ କରୁଥିଲି । ଯେ
କେହି ମୋ ସ୍ଵର ଶୁଣି ଦ୍ଵାରର
ଖୋଲିବେ, ମୁଁ ପ୍ରଦେଶ କରିବି ଏବଂ
ତାଙ୍କ ସହିତ ଭୋଜନ କରିବି ।

ପ୍ରଭୁୟାଶୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ପଥ, ସତ୍ୟ
ଓ ଜୀବନ । ମୋ ଦେଇ ନ ଗଲେ,
କେହି ପିତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇ
ପାରିବେ ନାହିଁ ।” ପ୍ରଭୁୟାଶୁ ଆଜି,
କାଳି ଓ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ସମାନ
ଅଚନ୍ତି । “ଜଗତର ପାପ ମୋତନ
ପାଇଁ ପ୍ରଭୁ ଯାଶୁ ପଦାର୍ପଣ କଲେ
କାଶର ତାହାଙ୍କ ୧୦୮ ପାପ
ନଥିଲା ।” “ଜାଗର ତାହାଙ୍କି ଯେପରି
ସମସ୍ତେ ଅନୁତାପ କରନ୍ତି ଏବଂ
କେହି ଦେଲେ ବିନନ୍ଦନ ନ ହୁଅନ୍ତି ।”

ପ୍ରତ୍ରାଣ ଦୋଷ ଓ ମୁଁ ଘାଇବେ ।
ବାରଯାର ପ୍ରଭୁୟାଶୁ କହିଲେ, “ମୁଁ
ଜଗତକୁ ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ
ଆସିନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଜଗତକୁ ରକ୍ଷା / ମୁଁ
କରିବାକୁ ଆସିଅଛି ।”
ବାଜକଳ ସନ୍ଧ କୁହେ, “ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରତି
ପ୍ରଭୁୟାଶୁ ଶ୍ରୀଷ୍ଟ ଯାହା ହଜିଯାଇଅଛି,
ତାହାକୁ ଖୋଲିବା ନିମିତ୍ତେ ପୁଣି
ପରିତ୍ରାଣ, ମୋକ୍ଷ ଓ ମୁଁଳ ଦେବାକୁ
ଆସିଥିଲେ ।”

ପ୍ରଭୁୟାଶୁଶ୍ରୀଷ୍ଟ ଧର୍ମ
ପ୍ରତାର କରିବାକୁ କିମ୍ବା ନୃତନ ଧର୍ମ
ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାକୁ କିମ୍ବା କୌଣସି
ଦର୍ଶନ ଶାସ୍ତ୍ର ଓ ମୁରାତନ ଧର୍ମକୁ
ସଞ୍ଚାରିତ କରିବାକୁ ଆସି ନ ଥିଲେ ।
ପ୍ରଭୁୟାଶୁଙ୍କ ୧୦୮ ବିଶ୍ଵାସ କରିବା
ଏବଂ ବିଶ୍ଵାସ ନ କରିବା ଆମର
ମୋଳିକ ମାନବିକ ଅଧ୍ୟକାର । ଏହା
ନିର୍ବିତ ଯେ, ପ୍ରଭୁୟାଶୁଶ୍ରୀଷ୍ଟ ଜୀବନର
ସତ୍ୟ ଓ ଜୀବନ ପୁଣି ମାନବ
ସମାଜର ପରିତ୍ରାଣ କରିବା ।
ଏହି ୧୦୯୪ ଶ୍ରୀଷ୍ଟ ମାସରେ ଏବଂ
୧୦୯୪ ନୃତନ ବରସରେ ଜାଗର
ପିତା ଓ ପ୍ରଭୁୟାଶୁ ଶ୍ରୀଷ୍ଟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ
ଆସାର୍ବାଦ ଓ କଳ୍ପାଶ କରନ୍ତୁ ।

ପ୍ରମୁଖ ସମସ୍ୟା ହୋଲା – ପାପ । ପବତ୍ର ଧର୍ମଗ୍ରହ ବାଜବଳରେ ଲେଖାୟାଏ – ସମସ୍ତେ ତ ପାପ କରିଛନ୍ତି, ପୁଣି ଜିଶ୍ଵରଙ୍କ ଗୌରବରହିତ ହୋଇଥାଏ । ସକ୍ଷମ ନ କଲେ ପାପ ଦ୍ୱାରରେ ଛିକିଥାଏ । ପାପ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ଓ ଜିଶ୍ଵର ମଧ୍ୟରେ ସର୍ପକ ଛିନ୍ଦନ କରେ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ ଜିଶ୍ଵରଙ୍କ କ୍ରେଡ଼ିଟ ପାତ୍ର ହୁଏ । ଫଳତଃ ଏହାର ପରିଶାମସ୍ଵରୂପେ ମନୁଷ୍ୟ ଜିଶ୍ଵର ଦ୍ୱାରା ଅଭିଶପ୍ତ ହୋଇ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ପରିସିଦ୍ଧିତ ସମ୍ବନ୍ଧାନ ହୁଏ । ପାପ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ପ୍ରତି ଅନାସତ୍ତ କରାଇ ଶାରୀରିକ ଓ ଜାଗତିକ ଜୀବନ ଆତକୁ କରାଇ ନିଏ । ମନୁଷ୍ୟ ଶାରୀରିକ ଅଭିଲାଷ ଅନୁସାରେ ଜୀବନ୍ୟାଯାମ କରି ଉଚ୍ଚ ଶାରୀର ଓ ମନର କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ସ୍ଵଭାବତଃ ଜିଶ୍ଵରଙ୍କ କ୍ରୋଧର ପାତ୍ର ଓ ଅଭିଶପ୍ତ ହୁଏ; କାଣଣ ଶରୀରର କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ହୋଲା – ବ୍ୟକ୍ତିଗାର, ନରହତ୍ୟା, ମରତା, ଶତ୍ରୁତା, ସ୍ଵାର୍ଥପରତା, କ୍ରୋଧ, ରଜଗରସ, ଶର୍ଷା, ବିବାଦ ଇତ୍ୟାଦି । ବାଜବଳରେ ଲେଖାୟାଏ – ପାପର ବେତନ ମୃତ୍ୟୁ, କିନ୍ତୁ ଜିଶ୍ଵରଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହ ଦାନ ଆମମାନଙ୍କ ପ୍ରଭୁମାଣୀ ସହଭାଗିତାରେ ଅନନ୍ତଜୀବନ ।

